

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

N:o 5. ILLUSTRERADE FOLKBÖCKER.

DEN BÄSTA VÄGEN,

HAFSGUDENS KRONA, KONUNG OSMANS VÄNNER, DEN SJUN-
GANDE MYRAN, HVAD YFVES DU ÖFVER, KONUNG KARIUS,
SKOGSFJÄRILN.

SJU SAGOR

AF

RICHARD GUSTAFSSON.

Illustrerade af C. LARSSON.

STOCKHOLM

R. GUSTAFSSONS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

DEN BÄSTA VÄGEN

ALLSÖMERS KONUNG RICHARD ÖSTAFORS
BARNEN TUNNA HVADE VETES DU BILKORNING KÄRNE

STU SÄGOR

RICHARD ÖSTAFORS

STOKHOLM
PUBLISHERS OF THE

DEN BÄSTA VÄGEN,

HAFSGUDENS KRONA, KONUNG OSMANS VÄNNER, DEN SJUN-
GANDE MYRAN, HVAD YFVES DU ÖFVER, KONUNG KARIUS,
SKOGSFJÄRILN.

SJU SAGOR

AF

RICHARD GUSTAFSSON.

Illustrerade af C. LARSSON.

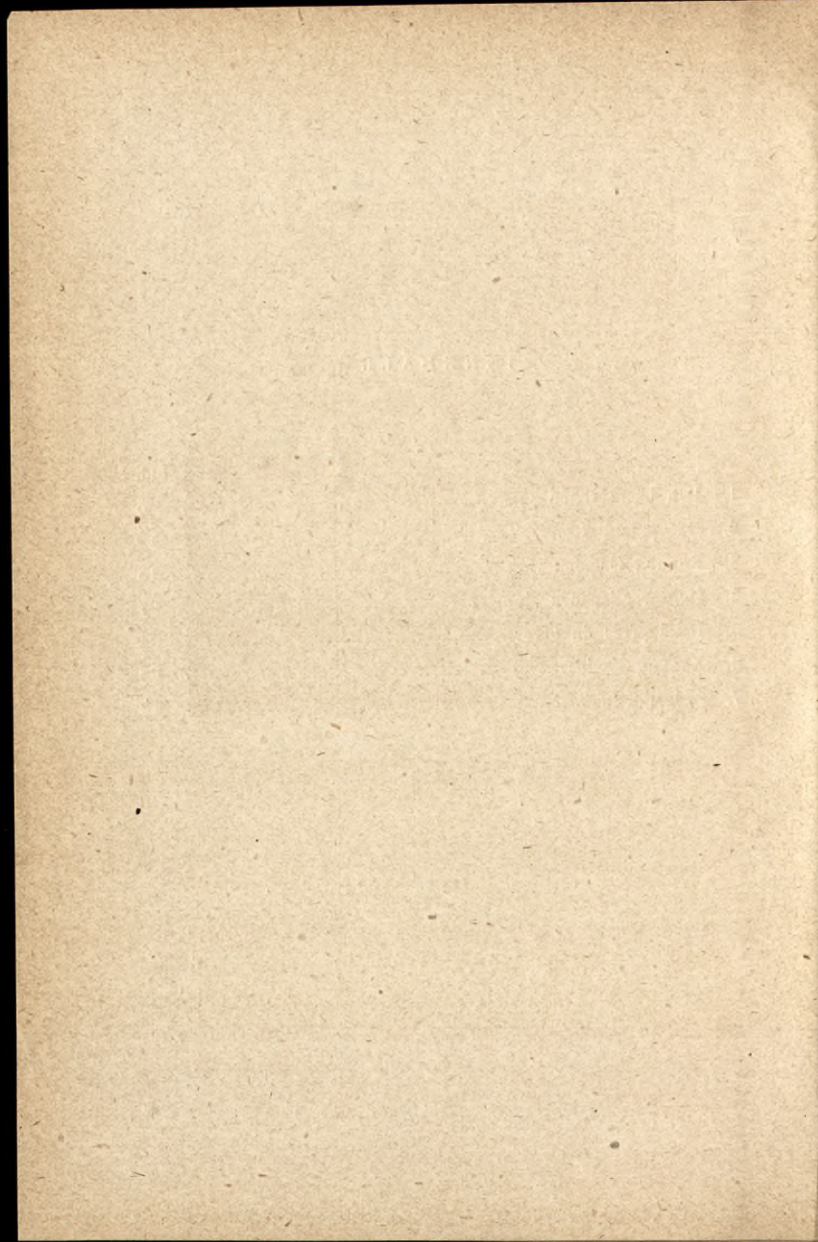
STOCKHOLM

R. GUSTAFSSONS FÖRLAG.

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1880.

INNEHÅLL.

	Sid.
1. Den bästa vägen	5
2. Hafsgudens krona	10
3. Konung Osmans vänner	15
4. Qvitter eller den sjungande myran.....	27
5. Hvad yfves du öfver	34
6. Konung Karius.....	38
7. Skogsfjäriln	42

1.

Den bästa vägen.

På den gröna mossan satt Elin med sin blinde fosterfader, och gubben var sjuk och matt; men ingen hjälp stod att få, ty de voro midt i en stor skog, der skuggorna blefvo allt mörkare och dystrare, ty det led emot natten.

Flämtande satt den gamle och lutade sig mot en trädstam, och när natten bröt in, kom dödsengeln och ställde sig vid hans sida.

— Farväl, kära barn! farväl, Elin! — hviskade gubben; — kom ihåg att du alltid vandrar på den bästa vägen.

Och nu susade mäktiga vingslag uppåt mellan furrorna, och Elin var ensam, ensam i den vida världen.

Elin grät och satte sig vid den rinnande bäcken, som hoppade fram mellan mossor och stenar, och hur länge hon satt, så blef det ljust uti skogen, ty månen tittade fram mellan trädtopparna.

Då hviskade det så underligt i asparna, som stodo vid stranden, och de blomsterklädda tufvorna rörde sig, och det klingade liksom musik i fjerran; men den var helt nära, fast den klingade så sakta, ty det var elfvornas musik.

Rundt omkring lilla Elin slöto elfvorna en ring; men alla, som inte dansade, fögo omkring från blomman till blomman och skakade på stänglarne, så att de ringde liksom tusende små silfverlockor, och småfågeln i träden der omkring vaknade och började qvittra med; men när de sågo, att det var natt, så tystnade de och gömde åter hufvudet under vingen.

Plötsligen stannade dansen, och det lystes liksom ett klart sken mellan tufvorna; det var elfdrottningen med sitt följe, och hon kom för att tala med Elin.

Det var ett grannt tåg, må ni tro, så grannt, att

liten Elin skulle blifvit blind, om inte allt ljus hade skiftat i grönt. Först kommo drottningens tärnor, klädda i guldstickade himmelsblå mantlar och med kransar af liljekonvaljer på sina hufvuden. Efter tärnorna kom drottningen, åkande i en vagn af bergkristall, dragen af ett spann hvita dufvor, och hennes mantel, som var väfd af brokiga fågelfjädrar, var så lysande, att den kastade ett sken omkring sig. På hufvudet bar drottningen en krona af glittrande dagdroppar och i handen en spira af slipad diamant. En liten tomtegubbe körde, och bakpå vagnen stodo två lysmaskar som lakejer. Rundt omkring och framför vagnen sprungo lyktgubbar med sina bloss.

Då vagnen hunnit fram till platsen, der liten Elin satt, stannade den, och elfdrottningen talade till henne:

— Din oskuld har gjort dig värdig att skåda oss, och hit kommer jag för att visa dig tre vägar, af hvilka du har rätt att välja den, på hvilken du vill vandra.

Och elfdrottningen visade med spiran på den rinnande bäcken.

— Se ned i den sorlande strömmen, och der ser du den ena vägen!

Elin såg ned i bäcken, och hon såg sig sjelf, klädd i granna kläder, vandra på en väg beklädd med brokiga mattor, och på ömse sidor om vägen knäböjde beundrare med rökelsekar i sina händer och småleenden på sina läppar. Öfverallt stodo dukade bord, dignande under bördan af kostliga rätter och dyrbara viner, och alla hyllade henne som en drottning; men mot slutet af

vägen var det helt annorlunda, då pekade de fingret, som förut knäböjt för henne; då hänlogo de, som förut smålett åt henne, och hon måste vandra från sin rikedom och prakt, dit der ingen glädje finnes.

Med tårfyllda ögon och skälvande hjerta talade Elin: — Den vägen vill jag icke vandra.

— Se ned i den sorlande strömmen, och der ser du den andra vägen! — sade elfdrottningen och sänkte sin spira mot bäcken.

Elin såg ned i bäcken, och hon såg sig sjelf, klädd i torftiga kläder, vandra på en väg full af klippor och törnen, och hon stötte sig mot klipporna och sårades af törnetaggarna, hennes spis var bröd, hennes dryck vatten; men vid slutet af vägen var det helt annorlunda, der öppnade sig den eviga glädjens portar, och hon lemnade sitt armod för att inträda dit, der allt är ljus och fröjd.

— Den vägen vill jag hellre vandra — sade Elin, men suckade, då hon tänkte på klipporna och törnetaggarna.

— Se upp till himlen, och der ser du den tredje vägen! — sade elfdrottningen och höjde sin spira mot skyn.

Elin såg upp, och hennes anlete strålade af barnslig fröjd, då hon såg den härlighet, som der visade sig. Från jorden ända upp till himmelen gick en väg genom oändliga rymder, och der flögo englar upp och ned, klädda i skinande kläder och med stjernekransar kring

sina hufvuden; somliga förde små barn i famnen, dem dödsengeln befriat från jordens elände och bekymmer; andra ledsagade en ålderstigen, som trött lagt sig att hvila och utbytt sin skröpliga gestalt mot en barnaskepnad, ty blott i den skepnaden slipper man in der uppe.

— Den vägen vill jag fara! — hviskade Elin, och i detsamma susade vingslag genom skogen, och Elin kände sig buren högt, högt öfver jorden.

Månan bleknade, och himlen rodnade bort i öster; här och der öppnade fåglarna sina ögon och gjorde sig redo att helsa himmelens drottning; men Elin hade lutat sitt lilla hufvud mot en tufva och insomnat vid bäckens sorl, och elfvorna kysste henne vid afskedet och gräto, så att Elins svarta lockar blefvo alldeles genomvåta, och mossan glindrade öfverallt af elfvornas tårar.

När solen gick upp och lyste mellan träden, kommo tvenne vandrare och funno Elin och hennes fosterfar. Gubben var död, det sågo de genast, men Elin sof, tyckte de, så vacker och leende låg hon der på den mjuka mossan. De försökte att väcka henne; men det kunde de inte, ty hur var det möjligt? — Hon hade ju valt den bästa vägen.

2.

Hafsgudens krona.

För flere, flere tusen menniskoåldrar sedan satt hafsguden på sin tron der nere i det omätliga, djupa hafvet, och hans undersåtar kommo från alla haf för att uppvakta honom. Der seglade en hvalfisk fram och betygade sin litenhet, der tumlade marsvin omkring vid hans

fötter, der fläktade en mängd flygfiskar med sina vingfenor bort bekymren från hans panna, och alla speglade sig i tronen, som var af den renaste kristall,-infattad med millioner de klaraste vattendroppar, och tronen visade alla i deras rätta gestalt; de onda sågo vidriga ut, oaktadt sin skönhet, de goda strålade likt ljus, om de än till skapnaden voro aldrig så fula.

Hafsguden var iklädd en fotsid klädning af mångfärgade fiskfjäll, så konstrikt arbetad, att hafvets alla innevånare hade behöft två tusen år, innan den blef färdig. Öfver sina skuldror bar han en kappa af sammanväfda neckrosor, så stor och vid, att milslånga flikar gungade uppå hafsytan; i handen bar han en spira och på hufvudet en krona af de purpurrödaste koraller, och hafsguden var så hög och majestätisk, att fastän tronen, på hvilken han satt, hvilade på hafsbottnen, så sträckte sig kronan högt öfver vattenytan, omfluten af hafstång, som människorna kallade det, men det var hafsgudens långa hår, som höjdes upp och ned af vågorna.

Hafsguden satt till doms, och så hade han suttit nu i flera hundra år, ty rättvisan går långsamt der nere liksom på jorden; men nu hade han beslutit att hvilå efter sitt långa arbete. Han lade spiran ifrån sig och tog med begge händerna kronan från hufvudet och lade den i sitt knä; men huru förvånad blef han icke, då han såg sin krona på det underligaste sätt förvandlad!

De röda korallerna voro betäckta med svart jord,

stora skogar vuxo på kronan, och mellan skogarne lågo härliga dalar och grönskande ängar, skogarne voro fulla af fyrfota djur och dalarne hade människorna valt till boningsplatser; allt blomstrade så härligt och skönt och log med friska läppar mot hafsguden, som klappade händerna af glädje, ty något sådant hade han aldrig sett, och han kunde icke slita sina ögon ifrån denna tafla, som han tyckte var så behaglig.

När hafsguden suttit, som han tyckte, en liten stund, men det var i alla fall på tredje året, så fann han med förskräckelse, hur den vackra taflan försvann, och snart återstod ingenting annat än nakna klippor och hvitnade skelett, omsnärjda af sjögräs. Då blef han sorgsen och började klaga:

— Den taflan var den skönaste, jag skådat! Ack, hvarför fick jag ej behålla den?

I ett nu sammankallade han hela sin hofstat och alla arbetsföra undersåtar i hela sitt rike och befallde dem, att de skulle bygga en pelare, som skulle räcka upp till hafsytan, och han gaf sin egen tron till grundval.

Pelaren blef snart färdig, och öfverst satte hafsguden sin krona, sedan han först prydt den med guld-sand och diamanter.

Hvart tusende år får hafsguden höja sitt hufvud öfver vattenytan och skåda solen, då han går ned i fjerran; men hafsguden hade aldrig begagnat sig af sin rättighet, ty han hade hittills trott, att ingenting härligare fanns än hans rike. Nu längtade han likväl till

den stund, då han skulle få beskåda sitt verk; men som den bestämda dagen nyligen förflutit, så måste han vänta i tusen år.

För hafsguden är tusen år icke just någon lång tid, och de hade snart försvunnit. Den bestämda dagen kom, och hafsguden tog sin harpa med sig för att sjelf besjunga sitt verk, hvarpå han glad steg upp öfver vattenytan och såg, att hans krona hade blifvit ännu skönare än förut, ännu rikligare befolkad; stora skepp gungade vid dess stränder, och vackra städer voro här och der byggda vid kusten; men från stad och land uppsteg ett skrån, som förskräckte honom.

Hafsguden närmade sig och såg med fasa, huru människorna mördade hvarann och sletos om guldets, som han strött öfver kronan endast för att pryda henne. Broder tvistade med broder, fader med son, öfverallt hördes hädelser och förbannelser blanda sig med döendes klagan; det var ett rysligt elände och en oafbruten jämmer, allt för guldets skull.

Vredgad öfver att se sitt verk så förstördt, kastade hafsguden sin harpa mot kronan, så att några skepp foro upp bland klipporna och krossades; hafsgudens af vrede flåsande andedrägt upprörde hafvet, så att det rasade vildt omkring kronan, och med båda händerna fattade han pelaren för att i djupet begrava sitt verk. Men pelaren stod fast och kunde icke rubbas, oaktadt alla hans ansträngningar, endast några städer ramlade ned och dödade tusentals människor; men hvad betydde

det bland så många? De efterlevande kastade sig öfver de dödas egendom, och eländet blef än större.

Då grät hafsguden bittra tårar och begaf sig ned i sitt rike, der han sedan dess bittert sörjer öfver att han prydde sin krona med guld och ädla stenar.

3.

Konung Osmans vänner.

Konung Osman var en mild och god furste, som älskade sitt folk som sina barn, och en lycklig och afundsvärd furste var han, ty så många vänner, som han hade, har säkerligen ingen dödlig haft. Det folk,

han regerade öfver, kallade sin konung vän och broder, ja, alla hade lofvat Osman vänskap intill döden, alla, utom en gammal tiggare, som hvarje dag satt utanför palatsets port och fick en almosa af konungen, då denne gick ut.

Tiggargubben hade icke lofvat, — ty — sade han — hvad gagnar konungen en så ringa mans vänskap? Hofmännen tyckte, att gubben hade rätt, men ville dock visa bort den trasige tiggaren från Osmans åsyn; då tog konungen hans försvar, gubben fick sitta i ro på stentrappan, och för hvar gång Osman gick förbi, föll den gamle tiggaren ned och kysste fällen af hans klädning.

En dag kom ett bud till Osman, att kusten blifvit härjad och de bästa handelsfartygen bortröfvade af en furste, som bodde på andra sidan vattnet.

Förtörnad samlade Osman sina krigare och lät utrusta den stora flottan, som gungade på floden.

Regeringen öfverlemnades till förste ministern, Maltos, en man som från ingenting af konungen blifvit upphöjd till landets högsta äreställen. Ja, Osman hade gått så långt i nåd mot Maltos, att han utvalt sin gunstlings enda barn, den sköna Zirna, till sin blifvande gemål. Åt denne, »konungens trognaste och bäste vän», som Maltos sjelf kallade sig, anförtrordes hela landets vård under konungens frånvaro.

Osman kysste sin trolofvade, som grät och bedyrade sin oföränderliga kärlek, hvarefter han steg ombord

på flottan med sina krigare. Hela befolkningen stod på stranden och grät, och Maltos var så förtviflad, att han rullade sig på marken, slet sönder sina kläder och uppgaf höga rop af saknad.

Ensam på palatsets trappa låg den gamle tiggaren på knä och bad till Gud, att han måtte förkunna konungen en lycklig resa.

Lång tid förflöt utan att man hörde något af konungen, och man började allmänt frukta, att han och hans krigare stupat för fiendernas svärd eller uppslukats af det stormande hafvet.

En dag anlände till stadsporten en i trasor höljd man, som begärde att få slippa in, emedan han hade vigtiga underrättelser från konungen.

Vakten nekade att släppa in den trasige mannen och hotade till och med att slå honom med bösskolfven, sägande: — Min vän, konungen, är en rik och mäktig herre och skickar inga tiggare som sändebud.

— Nå väl, så släpp in din vän, konungen! Jag återvänder fattig och arm, sedan fienden slagit mig och mina krigare öfvergifvit mig för att välja en ann konung — sade tiggaren och höjde upp hufvudet, och så det var verkliga Osman.

Sedan soldaten en stund betänkt sig, svarade han: — Då du icke längre är konung, så har du ej här att göra, därför vore det bäst, om du packade dig din väg.

— Men jag är ju din vän? — återtog Osman.

— Hvad nytta har jag väl af en tiggares vänskap! — snäste soldaten och stängde igen vaktgluggen.

— Det var den första vännen — suckade Osman — men jag vill trösta mig; mina embetsmän och alla mina förmögna borgare, hvilkas lycka jag sökt att bereda, skola säkert bättre taga emot sin vän.

Osman väntade utanför staden, tills det blef qväll; då smög han fram till ett ställe af stadsmuren, der det var möjligt att stiga öfver. Lyckligt och väl kommen på andra sidan, såg han sig i en trädgård, som tillhörde en af hans förmögnaste borgare. Mellan myrtenhäckarne märkte han, huru ljusen strålade ur den palatslika byggnadens fönster, och hur en samling menniskor rörde sig der inne.

— Han håller gästabud — tänkte Osman — der äro många af mina vänner församlade, och jag vill anropa deras bistånd.

Och Osman ställde sina steg mellan blomsterrabatterna rakt fram till den rikt upplysta portalen; der fanns ingen, som hindrade honom, och frimodigt trädde han uppför trapporna och in i salen bland de guldsmidda herrarne, helsande dem högt: — Frid vare med eder, mina vänner!

Vid denna helsning blef det tyst och stilla i salen, och allas ögon riktades först på den nykomne gästen och sedan frågande på hvarandra. Alla hade de känt igen sin vän, konungen, oakadt hans trasiga kläder;

men, ingen skyndade emot honom, ingen räckte honom handen, ingen helsade honom välkommen.

— Känner I icke igen eder geménsamme vän?
— återtog Osman och steg framåt; men då drogo sig alla ett steg tillbaka.

— Då jag for bort, runno edra tårar och I bjöden mig alla vänskap intill döden; nu behöfver jag den, ty jag återvänder som en fattig och eländig flykting. Mina krigare hafva utropat en annan konung, och jag måste flykta för att rädda mitt lif. I hafven försäkrat, att edra lif och eder egendom tillhörde er konungslige vän, och jag tror, att I viljen bistå mig. Rädden mitt lif och döljen mig för mina fiender, som äro på väg uppför floden och snart skola vara här.

Ett ögonblicks tystnad inträdde, hvarpå värden steg fram och sade:

— Bäste vän, gerna vilja vi offra lif och blod för dig; men vår nye konungs onåd våga vi icke åsamka oss, därför vore det bäst, om du droge dina färde, dit der dina fiender icke kunna söka dig. Ingen af oss skall omnämna, att du varit här, och allas våra lyckönskningar skola följa dig på färden.

— Ja, allas våra lyckönskningar! — instämde alla.

— Men skydd för natten och ett af edra fartyg att flykta på kunnen I väl icke neka mig?

— Bäste vän, vi vilja offra allt för dig; men vår nye konungs onåd . . .

I stället för att gästerna förut dragit sig tillbaka,

började de nu under en mängd försäkringar och artigheter tränga in på den stackars konungen, som under vänskapsbetygelser skuffades ut genom dörren, hvilken af värden sedan stängdes med dubbla lås, hvarpå dansen och glädjen der inne började blifva ännu mera stormande än förut.

När Osman kom ned i trädgården, suckade han djupt och sade:

— Långt bättre var vaktkarlens grofva bekännelse: »Hvad nytta har jag väl af en tiggares vänskap?» än dessa hycklande smilares, som med vänskapen på läpparne jaga mig bort från sin bullrande fest. Men ännu har jag två vänner, och deras trofasthet skall blifva min glädje.

Osman gick ut från trädgården och uppnådde snart Maltos palats. Han steg uppför de breda marmortrapporna och inträdde i salen, der Maltos satt och bredvid honom Zirma.

— Min Zirma, och du min trognaste och bäste vän! — ropade konungen och sträckte ut sin famn mot dem begge, och snart hvilade de båda i hans armar.

Osman berättade nu för dem detsamma, som han sagt åt sina vänner i festsalen, och tillade, att han var fågelfri, samt att den nye konungen utlofvat, att den, som utlemnade flyktingens hufvud, skulle bli förste minister och dessutom ega rätt till ännu en nåd.

Maltos tillbjöd honom skydd och lät genast tillreda ett präktigt sofgemak åt sin vän konungen, som

tog godnatt af sin trolofvade och begaf sig till sitt rum, ända till dörren följd af Maltos, som dyrt försäkrade, att hos honom var han säker, ty förr ville han ge sitt eget lif, än ett hår skulle krökas på hans konungslige väns hufvud.

Osman var trött och kastade sig, som han var, på bädden, hvarpå han genast insomnade. Vid midnatt vaknade han, och då sömnen flydde hans ögon, steg han upp och gick till fönstret för att inandas den friska, balsamiska luften från trädgården.

— Tack vare dig, o Gud, att de käraste blefvo mig trogna! — sade Osman och böjde knä för att bedja för sina trogna vänner; men i detsamma afbröts han genom att dörren sakta uppläts. Med förvåning hörde han Maltos' och Zirmas röster sakta hviska till hvarann, och hans förvåning förbyttes i fasa, då han hörde deras tal.

— Var lugn, Zirma, dolkspetsen innesluter gift, och han skall dö utan att ge ett ljud ifrån sig — hviskade Maltos.

— Men, fader, han älskade mig så ömt.

— Trösta dig; som nåd skall jag begära, att den nye konungen tar dig till gemål, fast det gör han nog ändå, så skön som du är.

— Så gå då, fader, men stöt hårdt, så att han icke lider.

Kallsvett perlade från Osmans panna, då han hörde dessa ord; men han hade nog sinnesnärvaro att förhålla

sig stilla bakom fönstergardinen; dessutom var mörkret hans beskyddare. Några ögonblick derefter hördes en stöt, och derpå smögo sig Maltos och Zirna bort, stängande dörren i dubbla lås efter sig. När konungen kände efter, satt dolken i bädden, nedstött ända till fästet.

— Också han! Också hon! — suckade Osman, och bittra tårar runno utför hans kinder.

Sedan Osman hemtat sig, hoppade han genom fönstret ut i trädgården, som gränsade intill stadsmuren, och han var just i begrepp att stiga öfver, då han såg ett ljus glimma från en förfallen stuga nära der invid.

— Hvem af mina vänner kan bo så fattigt och vara uppe så sent? — tänkte Osman och smög sig till fönstret för att se efter. Han såg den gamle tiggaren, som icke velat lofva honom vänskap.

Osman klappade på dörren och strax kom gubben och öppnade.

— Frid vare med dig, gamle man! — helsade Osman; — jag såg dig i din koja och beslöt att gå in för att i min tur begära en almosa af dig; ty nu är jag fattigare än du och dessutom förföljd af fiender, som trakta efter mitt lif.

Då den gamle tiggaren såg, att det var konungen, föll han ned på sina knän och kysste fällen af hans klädning, fastän den var trasigare än hans egen.

— Min dyre konung! Allt, hvad du här ser, är ditt, allt i mitt hus, utom en skatt, den jag hittills dolt för verden.

— Hvad, skulle du ega en skatt? — sporde Osman — den ville jag gerna se!

— Vänta, o konung, och jag skall visa dig den.
— Den gamle tiggaren gick in i ett inre rum, och strax derefter kom han åter ut, ledande vid handen en ung flicka, så schön, att morgonrodnaden bleknade vid sidan af hennes kinder, och stjernorna förlorade sin glans, då hon slog upp sina ögon.

— Fall ned för din konungs fot! — sade den gamle, och flickan böjde knä för konungen, som dock reste henne upp, sägande:

— Vore jag konung, så skulle du som drottning sitta vid min sida. Haf tack, gamle man, jag vill dock icke missbruka din godhet; jag är fågelfri, och hvem, som mottager mig i sitt hus, skall därför böta med sitt lif. Farväl!

— Stanna, o konung! Der jag dolt min skatt för världens blickar, der vill jag dölja dig; vid din tröskel vill jag vaka, ja, för att bevara dig uppoffrar jag mitt lif, till och med mitt oskyldiga barns.

— Vi skola se hvarandra åter, min vän — återtog Osman — tag ditt barn med dig och gå ned till stranden i morgon, då solen står högst på himmelen.
— Då Osman hade sagt detta, skyndade han ut ur kojan och klättrade öfver stadsmuren.

Morgondagens sol gick upp, och alla innevånare från staden och landet rundt omkring hade samlat sig på stranden för att taga emot den nye konungen, ty

ett rykte hade sedan tidigt på morgonen gått, att han skulle anlända samma dag.

Främst bland alla stod Maltos, med Zirma vid sin sida, och i sin hand höll han triumferande nyckeln till det rum, som, han trodde, inneslöt den förre konungens lik.

Och när solen stod högst på himmelen, kom den gamle tiggaren med sin dotter vid handen och ställde sig bakom alla de andra. För att lyda sin konung hade han medfört sin skatt, som han hittills dolt för världens blickar; men ingen såg henne heller nu, ty allas blickar riktades utåt floden, der den nye konungens skepp stolt gungade fram.

Och högt i framstammen på det främsta skeppet stod konungen, klädd i ett harnesk af guld och med ett blottadt svärd i handen. Men se! det var icke någon ny konung, utan densamme, som en gång farit bort, begråten och välsignad af vännerna på stranden.

Han hade blott velat pröfva vänskapen och därför kommit arm och eländig, innan han kom mäktig och rik.

Då Maltos såg honom, sjönk han darrande ned på sina knän, och Zirma böjdes lik en afbruten lilja vid hans sida. Och vännerna, som jagat honom från sin fest, stodo der darrande och med sänkta blickar.

Allt var tyst som i grafven, endast den gamle tiggaren hördes ropa: — Välkommen, välkommen, o konung!

Då skeppen stötte mot stranden, stego kämparne

från ett af dem i land och ställde sig i dubbla led framför konungens skepp, afvaktande hans befallningar.

Och konungen blickade strängt, men ändock sorgset, ut öfver hopen, och en djup suck steg från hans innersta hjerta, innan han höjde sin röst:

— Du, Maltos, kallade dig »konungens trognaste och bäste vän», och likväl ville du stöta dolken i mitt hjerta. Du, Zirna, lofvade att älska mig, så länge ditt hjerta hade lif, och ändock förkastade du mig för en annan. I alle, som i går gladdens på festen, hafven lofvat mig vänskap intill döden, och ändock blef jag som en hund jagad ifrån er. Gån alla ombord på skeppet!

Kämparne togo Maltos och Zirna och alla dem, som jagat konungen från festen, och förde dem ombord på skeppet, som sedan fick följa med floden ut till hafvet, der de trolösa vännerna, den ena efter den andra, uppslukades af de rasande böljorna.

Och konungen höjde åter sin röst och sade:

— Du, som icke lofvat mig vänskap, men ändock velat offra allt för mig, kom och sätt dig vid min högra sida! Och skatten, som du dolt för världens blickar, skänk den åt mig! Må ditt barn som drottning hvila vid mitt hjerta!

Och kämparne lyftade på sköldar den gamle tiggaren och hans skatt upp till konungen, som först omfamnade den gamle och sedan slöt sin rodnande brud till sitt bröst.

En klingande fanfar helsade den unga drottningen, och ett skallande hurrarop från de tappre krigarne skakade luften.

Då fanfaren förklingat, höjde konungen sitt svärd och talade till folket:

— I alle, som stån på stranden, tagen tillbaka försäkringen om eder vänskap, böjen knä och svärjen mig tro och lydnad!

4.

Qvitter, eller Den sjungande myran.

I den stora skogen, der alla möjliga slags träd växa, och alla sorters blommor prunka, låg den stack, der Qvitter, den sjungande myran, bodde.

Tusen sinom tusen stackar lågo i den skogen, och stora öfverskådliga sjöar utbredde der sina blåa dukar,

ja, den skogen var så stor och vidsträckt, att på somliga ställen fanns ingen vinter, och der var det så varmt, att myrorna blefvo brunstekta af solen och kunde spatsera ute hela året om utan att behöfva kläder; på andra ställen åter igen var det så kallt, att myrorna måste gå i bockskäggspeisar och elda inne i stackarna med granbarr.

Qvitters stack låg på ett ställe i skogen, der det fanns både vinter och sommar, der blåsippan nickade god mening med sitt blåa hufvud och gullvifvan stoltserade bredvid den kysstäcka liljekonvaljen.

Det var vår, och talltrastarna ropade »hit ki ho! hit ki ho!» der de sutto i grantopparna och sågo på, hur solen tittade fram bakom bergen i öster. I myrstacken var ett lif och ett väsen, det drogs och det släpades, och den ena trampade ihjäl den andra; men det gjorde ingenting, bara någon kom sig fram.

— Ut på arbete! — ropade alla myrorna och sprungo ikull hvarann, då de skulle ut ur sina rum, och så bar det af ut i skogen efter stickor och barr, döda flugor och andra småkräk, ty myrorna voro inga kostföraktare.

När de andra myrorna gingo förbi Qvitter, som gått upp en stund förr än de andra för att sätta sig på ett grässtrå och sjunga sin morgonbön, så sneglade de på honom och höjde på axlarna, och en gammal erfaren myra sade: — Arbeta, din latmask, annars får du ingen mat, när midda'n kommer.

Och Qvitter sprang ner från sitt grässtrå för att följa de andra på arbete, men kommen ett stycke på väg, så fick han höra en siska, som sjöng så vackert, att han måste stanna och lyssna, och till slut stämde han in med.

— Riss rass, riss rass — lät det nere på gångstigen, och när Qvitter såg dit, så var det de andra myrorerna, som återvände hem, rikt belastade med byte.

Qvitter vände då också om och begaf sig till stacken, ty det var middag och han var hungrig; men alla de andra tittade snedt på honom, ty han hade ingenting med sig.

— Jag skall sjunga för dem, så får jag nog mat — tänkte Qvitter.

Nu blef der ett kalasande i stacken, och alla blefvo mätta, utom Qvitter, ty fastän han sjöng allt möjligt vackert, så räckte ingen honom något af sitt öfverflöd.

Sorgsen i hågen tänkte Qvitter åter bege sig ut i vida skogen, då i det samma en liten hvit myra kom och räckte honom en beta bröd och såg så godt på honom, att Qvitter blef kär och tog den hvita myran i famn och kysste henne; men då må ni tro, der blef ett lefverne i stacken. Den hvita myran var dotter till den rikaste magnaten i stacken, och myrfar kom och hade en annan med sig, som hade liksom sporrar på bakfötterna, ty han hörde till stackvakten, och alla röstade för, att de skulle kasta ut Qvitter och förbjuda honom att vidare visa sig, därför att han var en lat-

mask, som icke gjorde annat än sjöng från morgon till kväll. Sång kunde visst vara bra, men ingen ville ge en styfver för den.

Den hvita myran grät och bad för Qvitter, men den besporrade dansade vals med henne, tills tårarne torkade, och en viktig myra i kalott förvisade Qvitter från stacken och förelade honom att innan qvällen samla i hop femtio torra granbarr, om han ville ha hus öfver natten och sedan åter upptagas som arbetande medborgare.

Med betryckt hjerta gick Qvitter ut i skogen för att fullgöra vilkoret, ty annars fick han ju hvarken mat eller husrum och, hvad som värre var, aldrig återse den hvita myran.

Se, der ligga ju en hel hop barr. Hejsan, hvad här ska arbetas!

»Hit ki ho! hit ki ho!» sjöng trasten, och för den vackra sången glömde Qvitter barrstråna.

Nej se en så vacker blomma! Purpurröd med hvita strimmor; och så den doftar!

Utan att betänka sig sprang Qvitter upp på stängeln och satte sig på de granna bladen.

— Ack, om den vackra hvita myran nu sutte bredvid mig, tänk hvad det skulle vara ljufligt! — suckade han, och så kysste han blommans blad och och inbillade sig, att det var den hvita myrans läppar, han kysste.

— Bing, bong! bing, bong! — ringde blåklockorna till aftonbön.

Förskräckt sprang Qvitter ned från blomman, ty nu först kom han i håg vilkoret med de femtio barrstråna. Med full fart sprang han till barrhögen, som han sett; men inte ett strå fanns kvar, de hade blifvit afhemtade, medan han satt i blomman och lyssnade på trasten.

Qvitter fick således inte komma tillbaka, inte återse sin käraste vän, och han vandrade framåt och grät många och bittra tårar.

Se der vid foten af den hvita stenen en nyss uppkastad graf. Qvitter ryste och tog en omväg för att komma upp på stenen.

Der satt han nu, och den nedgående solen aftorkade hans tårar. Liljekonvaljerna ropade: sjung! och fåglarne sjöngo, och Qvitter sjöng; men då tystnade alla fåglarne, ty så vackert hade aldrig Qvitter sjungit.

— Det är hans svanesång — hviskade fåglarne sinsemellan.

Gullvifvorna slogo bladen tillsammans och ropade: bravo!

Men Qvitter hörde icke bifallet, han endast såg och såg, ty på en sippa bredvid stenen satt den hvita myran och fladdrade med guldstänkta vingar kring blombladen.

— Kom, kom och följ mig! — ropade hon.

— Jag har ju inte fått vingar, som du har fått, se'n jag såg dig sist — klagade Qvitter.

— Dem får du, om du följer mig i döden; stig därför utan fruktan ned i grafven, som ligger öppen vid din fot.

— Men den grafven är inte min.

— Det är din kärestas, den är min! — hviskade den hvita myran, och hennes anlete sken som förklaradt.

— Jag följer dig! — sjöng Qvitter och hoppade ned i grafven. Och se! i samma ögonblick satt Qvitter bredvid sin käresta på hvitsippan, och äfven han var prydd med guldstänkta vingar.

— Farväl! farväl! — hviskade blommorna, och Qvitter kysste sin brud och flög med henne högt öfver solen.

Solen försvann, och månen sken klar öfver skogen. Blommorna slöto sina kalkar, utom blåklockorna, som skulle ringa till begrafning. Processionen kom och stannade vid den nyss uppkastade grafven.

— Hvem är det, som begrafs?

— Den hvita oskulden! — suckade alla och lagade sig till att sänka ned kistan; då upptäckte de Qvitter, som låg död på grafvens botten.

— Ske Guds vilje! sade alla och sänkte ned den hvita myran bredvid Qvitter, och så kastade de mull öfver dem begge.

När solen åter gick upp, låg på grafplatsen en

grön tufva, och på tufvan stodo två blommor, en röd och en hvit, lutande sina kalkar tillsammans.

Riss rass, riss rass — lät det nere i gräset. Det var myrorna, som vandrade förbi; men alla hade glömt Qvitter, utom ett ögonvittne, en liten blåsippa, som omtalat sagan för mig.

5.

Hvad yfves du öfver?

På golfvat i visthuset satt en den allra näpnaste lilla råtta och gnagde på en ärt, som hon tagit ur en lädersäck, sedan hon först gnagt ett hål på säcken.

Då ärten var slut, ämnade hon just gå efter en annan, men stannade förnumstigt för att filosofera en stund.

— Hvad jag ändå är för ett mäktigt djur! —

sade rättan för sig sjelf; — genom lyckta dörrar går jag in i husen, och hvad gör det mig, att man lägger in ärtorna i säckar? — Jag är nog mäktig att ta dem derifrån...

Längre hann inte rättan i sitt tal, ty huskatten, som stått vid den öppna dörren och lurat, rusade fram och grep henne med sina klor. Sedan katten en stund roat sig med att kasta rättan som boll, bet han hufvudet af henne.

— Srr! srr! — spann katten så förnöjd och tänkte på rättans högmodiga tal, som han lyssnat på i dörren. — Du lilla stackaré, hvad yfves du öfver? Nej, jag är den, som är herre här, och jag ensam har rätt att höja upp hufvudet.

Men se, då kom husbondens gråa vindthund och körde bus bas katten upp på loftet.

— Din ynkrygg! — skällde hunden — hvad yfves du öfver? Jag är husbondens favorit, och hade du icke sprungit upp på loftet, så skulle jag visat dig, hvem som är herre här.

Hunden gick ut på fältet, der husbondens ridhäst gick på bet, och då han fick se hästen stolt kråma sig, så sprang han fram för att göra spe af honom.

— Gräsätare! — skällde hunden — inte är det värdt, att du häfver på dig; du får gå här ute och äta gräs, medan husbond sjelf matar mig med de läckraste rätter.

Och hunden ville bita sin medtäflare i bakbenet;

men då gaf hästen honom ett slag med hofven, så att han föll död ned flere famnar från, der hästen stod.

— Ha ha ha! — gnäggade hästen och krökte föraktfullt på halsen — hvad yfves du öfver? Jag är ädlast bland djuren; jag delar i striden farorna med min husbonde, och på min snabbhet beror ofta hans lif; jag ensam har rätt att vara stolt öfver mitt värde.

Kråmande sig, började hästen galoppa kring fältet och var så berusad af sitt eget värde, att han inte märkte, hur ett lejon närmade sig från småskogen.

Med ett väldigt skutt kastade sig lejonet öfver hästen, som snart drog sin sista suck under rofdjurets klor.

— Däre! röt lejonet, så att det gaf eko i bergen — hvad yfves du öfver? Jag är djurens konung; på min panna tronar majestätets prägel, ur mitt öga ljungar maktens eld, och min ram eger styrkans rätt.

Plötsligt hördes ett skott, och lejonet rullade i dödskampen bredvid sitt offer.

Hästens husbonde hade sett, hur lejonet beröfvade honom hans dyrbara egendom, och han sträckte med en kula odjuret till marken. Och mannen tog af lejonets hud, kastade den öfver sina skuldror och vandrade hemåt.

— Konung ibland djuren! — mumlade mannen för sig sjelf — hvad yfves du öfver? Du faller som ett rö för min hand, ty det är jag, som är jordens och djurens herre!

Då sköt en blixtned från det mörka molnet, och mannen föll död ned på lejonhuden.

Och åskan mullrade: -- hvad yfves du öfver?

6.

Konung Karius.

»Kungen är död! Lefve kungen!» så ropade folket, liksom i våra tider, i det land, der konung Karius lefde.

Karius' far, den gamle konungen, var nyss död, och sonen utropades till konung, fastän han ännu var helt ung.

Då Karius blifvit krönt och red hem från kyrkan, knäböjde folket, hvar han gick fram, och i palatsets trappor stodo hofmännen och bugade sig så djupt, att deras pannor stötte mot trappstegen.

Den unge konungen kände en underligt ljuf känsla genombäfvä sig, då han såg all denna ödmjukhet, och så snart han kom upp på sitt rum, gaf han ut en befallning, att hofmännen alltid skulle stå i trapporna och buga sig, och att allt folket skulle församlas på de gator, konungen tänkte passera, för att knäböjande helsa sin monark.

Om aftonen var det ett fasligt tissel och tassel inne i hofmännens rum. Den ene hade ett förslag, den andre ett annat; men alla ville de begagna konungens upptäckta svaghet till sitt gemensamma bästa.

Man stannade vid ett af förslagen, som bjöd, att alla skulle äta smickersöta, en ört, som gaf den allra vackraste och lenaste klang åt rösten.

Nästa morgon, då Karius gick utför palatsets trappor, stodo hofmännen och bugade sig, men sjöngo tillika en lofsång till konungens ära.

Karius kände sig så lycklig, att han stannade en lång stund och hörde på sången, och framför allt smekte refrängen hans öra:

»Mäktige konung!

Högt öfver oss sitter du,

Men ännu högre borde du sitta!» sjöngo hofmännen, och deras sång lät för konungens öra som näkter-

galstoner; ty så stor och förunderlig makt har smickersötan.

Då konungen åter kom upp till sig, befallde han, att hans tron skulle flyttas upp på palatsets tak.

— På det viset kommer jag att sitta högre — tänkte han och kände sig så mäktig och högt uppsatt öfver människorna.

Dagen derpå, då konungen satt på sin tron, som stod på palatsets tak, fick han å nyo höra hofmännens sång, ty de hade alla församlat sig å borggården för att prisa sin mäktige konung.

Nu var det en annan melodi, ännu lenare och klangfullare än den förra; men refrängen var sig lik:

»Mäktige konung!

Högt öfver oss sitter du,

Men ännu högre borde du sitta!»

Och konungens hjerta hoppade högt af lycksalighet; men så tänkte han på refrängen och såg sig bekymrad omkring. Då fick han syn på kyrktornet, och hans ansigte klarnade åter.

När Karius kom på sitt embetsrum, gaf han ut en befallning, att man skulle ställa hans tron på kyrktornspetsen.

— Der — tänkte konungen — skall jag sitta högre än någon regent före mig — och han kände sig så öfvermåttan säll och lycklig.

Många dagar förgingo, innan tronen blef uppsatt och trappan dit upp blef i ordning. Under tiden trä-

nade konungen bort af ledsnad, oaktadt hofmännen sjöngo natt och dag för honom.

Omsider var allt färdigt, och konungen steg med mycken möda uppför trappan och uppnådde tornspetsen, der han satte sig på sin tron, och hans bröst häfdes af en onämbar tjusning, ty han kände sig så högt öfver alla menniskor.

Då nådde plötsligen sången hans öra, och den brusade så mäktigt dit upp, ty hofmännen hade inöfvat landets befolkning att sjunga med.

Konungen lyssnade och hörde, att melodien var ännu en annan; men refrängen var den gamla:

»Mäktige konung!

Högt öfver oss sitter du,

Men ännu högre borde du sitta!»

— »Ännu högre borde du sitta!» — upprepade konungen och såg sig förtviflad omkring, ty högre kunde han inte komma. — Männe jag icke är Guds jemlike? — tänkte han; men vid den tanken svindlade det för hans ögon, och han föll ned och bröt halsen af sig.

Och hofmännen upptogo sin döde konung och begrofvo honom med stor pomp och ståt, ledsagande honom till grafven under gråt och veklagan; men i mjugg skrattade de åt sin lyckade plan och regerade sedan sjelfve.

7.

Skogsfjäriln.

En liten grön och vacker björkbacke lefde skogsfjäriln med sin brud, och skogsfjäriln var hvit, hvit som den renaste snö, och hans brud var en liten hvit smultronblomma.

Så lyckliga och glada lefde de båda i skogens frid, tills en dag en brun ängsfjäril kom på besök och talade stort och bredt om sina långa resor och om allt, hvad han derunder hört och sett. Bland annat beskref han en trädgård, som låg helt nära intill skogen, och som var full af de skönaste blommor, så sköna, att en af dem var lika vacker som alla skogsblommorna tillsammans, och ännu mera.

Ängsfjäriln flög hem till sig; men skogsfjäriln kunde sedan icke låta bli att tänka på de granna trädgårdsblommorna och han ville så gerna se dem.

Nästa morgon gjorde han sig redo att fara, och for, oaktadt den lilla smultronblomman grät och bad, att han skulle bli hemma.

I den stora, präktiga trädgården, der så många blommor vuxo och vissnade, der så många fjärilar flögo och fladdrade, stod en ros, purpurröd som morgonrodnaden och den skönaste bland alla blommor i trädgården, fastän hon ännu till hälften slumrade i knoppens gröna fångsel.

Trädgårdsfjärilarne fladdrade kring rosen och skakade på venstra vingen, hvilket skulle betyda detsamma som: jag älskar dig! Oeh de voro alla så grannt klädda, der funnos prickiga och vågiga, ja, många skiftade i regnbågens färger; men för alla tillslöt hon sin kalk, då de ville kyssa henne, och det förvånade fjärilarne på det högsta, ty så voro de vana att göra med de andra blommorna.

Men från björkbacken der borta kom en fjärl, utan prydnader, klädd i en snövit dräkt, på hvilken man icke kunde upptäcka den minsta prick eller tvärrand. Det var den lilla smultronblommans brudgum, som kom för att beskåda den präktiga trädgården; men då han såg de granna blommorna och de brokiga fjärilarne, tänkte han vända om, så blyg var han, dock tog han slutligen mod till sig, flög in och satte sig på

ett grässtrå ett stycke från den purpurröda rosen, och han såg endast på henne.

Solen steg allt högre och högre, det blef allt varmare och varmare, och när strålarne träffade rosens hjerta, så svällde det af ungdomsfröjd, och hon slog ut sina blad, så härliga att skåda, att den lilla hvita fjäriln, som blygt satt på afstånd, bländades af deras glans.

Skogsfjärilns hjerta klappade så hårdt, att bröstet ville sprängas, och han öfvergaf sitt strå, flög fram till den purpurröda rosen och hviskade: — Hvad du är skön! Ack, hade jag en sådan brud!

Men rosen såg föraktligt på den djerfve och svarade: — Förmätne! Hur vågar du dig hit i din simpla klädnad? Du hade gjort bättre, om du stannat kvar i skogen och pladdrat dina artigheter för ljungblommorna.

Nu kommo de brokiga fjärilarne och gjorde spe af skogsfjäriln för hans hvita klädnads skull, och sorgsen flög han åter hem till skogen, suckande: — Hvarför flög jag väl till trädgården? Jag var så lycklig förr, då jag bodde i skogens frid med min enkla brud, nu längtar jag åter till den purpurröda rosen, fastän hon icke var lika god som skön.

När skogsfjäriln kom hem till den hvita smultronblomman, så behagade hon honom icke mera, fastän hon jollrade lika oskyldigt och kärleksfullt som förr;

alla hans tankar återvände till trädgården och den röda rosen.

Solen steg till sin middagshöjd och lyste klar ned på blommorna i trädgården, och fjärilarne voro der alla, ja, ännu en till; men den nykomne fördunklade de andra, ty han var så stor och lysande skön, hans vinglar skeno som klaraste guld, och likt eldkol gnistrade hans ögon.

När den guldglänsande fjäriln flög förbi blommorna i trädgården, så sågo de alla så ömt på honom, ty han var långt vackrare än de andra, den vackraste de någonsin sett; men han flög dem stolt förbi rakt fram till den purpurröda rosen, som blickade mot honom och log med sina friska, röda läppar.

Tjusad af hans gnistrande ögon och bländande skrud, glömde rosen att sluta sig inom sin oskulds värn och i det obevakade ögonblicket flög den gyllene fjäriln i hennes öppna famn och tryckte sina läppar mot hennes. Då strömmade liksom eld genom den purpurröda rosens fibrer, och hon visnade blad för blad, och se! när sista bladet förtorkat, höjde sig den gyllene fjäriln, men han sken ej mera — han var svart som natten.

Darrande af förskräckelse slöto de andra blommorna sina ögon, och när de åter sågo upp, var den svarta fjäriln försvunnen; men den purpurröda rosen stod förvissnad, innan hon njutit mer än början af sin tillvaro, och hennes blad kringströddes af vinden.

När solen stupade mot vester, kom den hvita skogs-

fjäriln till trädgården, oemotståndligt dragen dit af sin längtan att ännu en gång skåda den sköna rosen, men förgäfves sökte han, och hans hjerta slog så oroligt. Så gerna hade han velat fråga de andra blommorna efter rosen, men han tordes icke, ty de sågo så stolta ut i sin granna skrud; då föll hans öga på en liten skogsblomma, en »käringtand», som växte nere bland ogräset på rabbatten, till henne flög han och frågade: — Hvar är den purpurröda rosen?

— Det är en mycket lång och sorglig historia — svarade den lilla blomman och började prata om en hel hop saker, ty käringtänder äro alltid pratsamma. Bland annat berättade hon, att den sköna rosens förfäder varit enkla nyponblommor, fastän afkomman genom trädgårdsmästarens skicklighet och omsorg blifvit dubbel.

— Hvar är den purpurröda rosen? — frågade ängsligt skogsfjäriln, som icke hört ett ord af allt pratet.

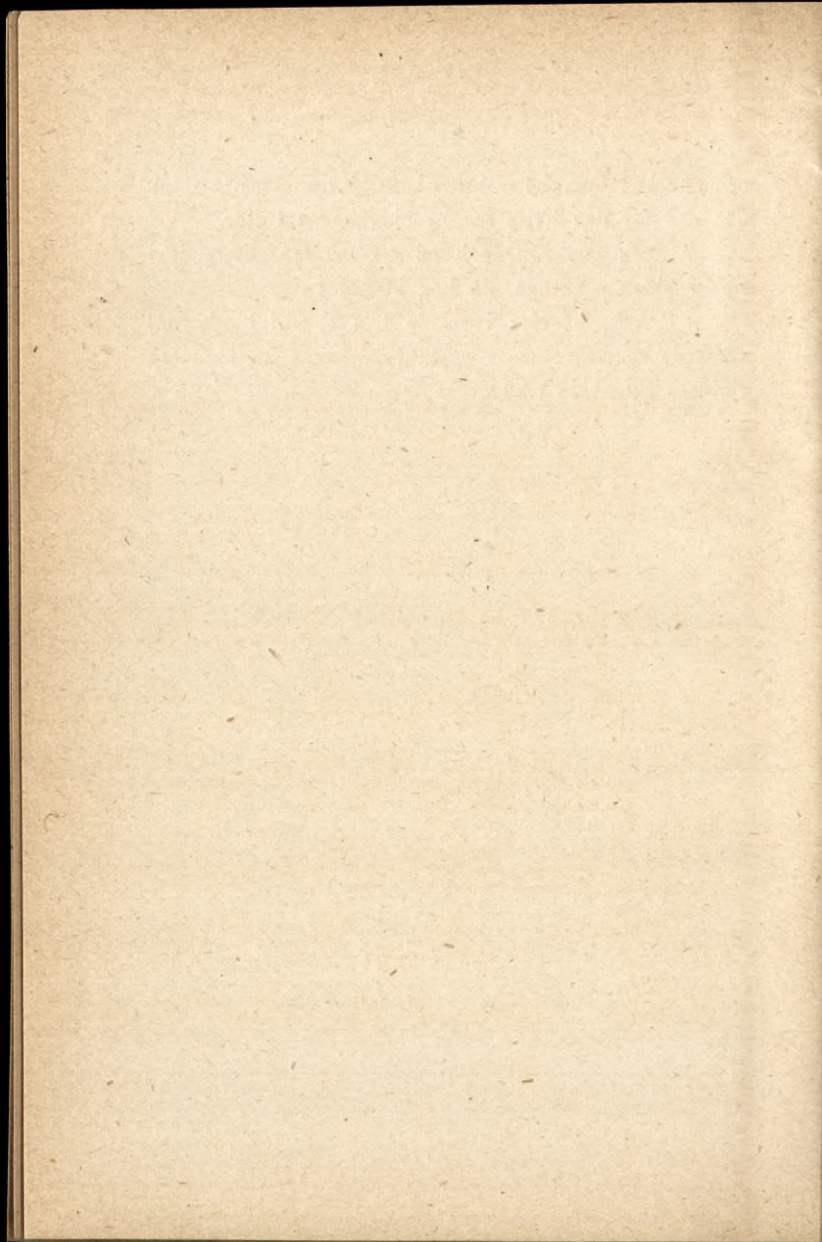
— Se omkring dig, din drömmare! — skrek käringtanden, som blef vred, då hon märkte, att skogsfjäriln icke brydde sig om hennes prat. — De här vissnade bladen, som du ser kringspidda af den lustige vestanvinden, hafva tillsammans utgjort den sköna purpurröda rosen; och så går det med dem, som ä' dubbla.

Skogsfjäriln svarade ingenting, utan tog blott ett af de vissnade, kringströdda bladen, hvarpå han flög hem till skogen, så fort vingarne kunde bära honom,

och när han kom hem, brast hans hjerta, och han sjönk död ned för den hvita smultronblommans fötter.

Aftondaggen föll, och en sorgens tår glimmade i smultronblommans öga, då hon klagade:

— Ack, hvarför lyssnade han ej till björkarnas varnande sus: »Naturens enkla barn, akta dig för stora världens konstlade trädgård!»

III. Altkatholikentag

Die Verhandlungen über den Entwurf der Statuten des Altkatholikentages sind im Laufe der Verhandlungen im wesentlichen abgeschlossen. Die Statuten sind in drei Abteilungen eingeteilt: I. Allgemeine Bestimmungen, II. Organisation, III. Finanzen. Die Statuten sind in deutscher Sprache abgefasst und werden in deutscher Sprache veröffentlicht. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch.

Die Verhandlungen über den Entwurf der Statuten des Altkatholikentages sind im Laufe der Verhandlungen im wesentlichen abgeschlossen. Die Statuten sind in drei Abteilungen eingeteilt: I. Allgemeine Bestimmungen, II. Organisation, III. Finanzen. Die Statuten sind in deutscher Sprache abgefasst und werden in deutscher Sprache veröffentlicht. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch. Die Statuten sind in drei Sprachen abgefasst: Deutsch, Englisch und Französisch.

Vertrag

Till allmänheten!

Föreliggande lilla bok är den **femte** i ordningen af »Illustrerade Folkböcker». Denna samling är ämnad att upptaga för folket lämpliga skrifter, försedda med fina illustrationer, och säljas böckerna till ytterst låga priser för åstadkommande af en större spridning. **N:o 1** och **2** af samlingen innehålla **Berättelser** af den danske folkskalden THYREGOD, illustrerade af C. LARSSON, **N:o 3 Sagor** af RICHARD GUSTAFSSON, **N:o 4 Skildringar ur folklifvet** af RICHARD GUSTAFSSON, **N:o 5 Sagor** och **N:o 6 Skildringar ur folklifvet** af samme författare, alla böckerna med talrika illustrationer af C. LARSSON. Genom sin billighet och sitt både för ung och gammal passande innehåll, böra dessa Folkböcker äfven kunna tjena som premier i folkskolorna.

Af Illustrerade Folkböcker har förut utkommit:

N:o 1. Från **Herregård** och **Bondby I**. Berättelser af C. A. THYREGOD. Illustrerade af C. LARSSON. Pris 50 öre.

N:o 2. Från **Herregård** och **Bondby II**. Berättelser af C. A. THYREGOD. Illustrerade af C. LARSSON. Pris 50 öre.

N:o 3. **Kungen som inte kunde sofva** m. fl. Åtta sagor af RICHARD GUSTAFSSON. Illustrerade af C. LARSSON. Pris 25 öre.

N:o 4. **Ett bondbröllop** m. fl. Skildringar ur folklifvet af RICHARD GUSTAFSSON. Illustrerade af C. LARSSON. Pris 25 öre.

(Samlingen fortsättes.)

Förläggaren.